

Ἄφου δὲ τοῖς παρατηρήθη ὅτι τὸ φῶς αὐτὸ εἶναι ἀπλοῦστατα ἀέρας,

— Ἐνα τέτοιο πρᾶγμα, εἶπαν, ἄμ φύγουμε νὰ πάρουμε μαζί μας, νὰ τὸ ἴδουν κ' εἰς τὸ χωριό.

Οἱ αὐτοὶ περιπατοῦντες εἰς τὰς πλατείας καὶ βλέποντες τὸν πολὺν κόσμον ἔλεγαν :

— Ἐδῶ βλέπουμε οὔλοι σκόλη ἔχουν· ἄμ πότε δουλεύουν αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι ;

Ἐδῶκε τὴν παραίτησιν τοῦ ἀξιοπρεπῶς ὁ ἐπὶ τοῖ Λογιστηρίου τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν ἀρχαῖος ὑπάλληλος κ. Γεωργαντάς, δικαιολογήσας· μέχρι καὶ τῶν ὀλιγίστων ὅλας τὰς χρήσεις τῶν τελευταίων ἐτῶν, οὐχ ἦττον μετὰ γενναιότητος προσβληθείσης ἀξιοπρεπείας ἐν τῇ παραίτησει τοῦ προσκαλῶν τὸν κ. Ὑπουργὸν νὰ ὑποβάλλῃ εἰς αὐστηρὰν ἀνάκρισιν ὅλους τοὺς λογαριασμοὺς του.

Μεθαύριον, Τετάρτην, ἀναχωροῦσιν εἰς Βῶλον οἱ ἐπίτροποι Κεστριτίου διὰ νὰ περιέλθουν τὴν Θεσσαλίαν καὶ ἐκλέξωσι τὸν τόπον ὅπου θὰ ἐγκαταταχθῇ ἡ ἀποικία τῶν ἀποικιῶν εὐρυνῶντων, ὑψηλῶν, ἡλιοκαῶν, ἡρακλείου κατασκευῆς Ἑλλήνων, μὲ τὴν ἀγαθότεραν καρδίαν καὶ τὰ ἡμερώτερα ἦθη, ἐπιδεξίων γεωργῶν καὶ δεξιωτέρων κτηνοτρόφων. Συνοδεύονται καὶ ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα ξεναγοῦ τῶν ἱεροδιακόνου Ἀθανασίου Καπουράλη. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς Θεσσαλίας καὶ οἱ κάτοικοι θὰ δεξιωθῶσι ἐαυτοὺς μετ' ἀγάπης καὶ ἀδελφότητος οἷα ἐμπρέπει εἰς τὸν καταδικαζόμενον ἐν Βουλγαρίᾳ ἑλληνισμόν.

— Τί ἀπαιτεῖτε λοιπὸν ἀπὸ ἐμέ ; ἀνέκραξεν ἐκστατικῶς·
— Ν' ἀπομακρύνητε ἐν πρώτοις τὴν ιδέαν τοῦ νὰ εἰσέλθητε εἰς μοναστήριον.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, κύριε.

— Καλῶς. Τώρα νὰ συναινέσητε νὰ πράξητε διὰ τὸν Λυκογιάννην ὅ,τι μέλλω νὰ ζητήσω.

— Εἶπατε, εἶπατε.

— Θὰ ὑπάγητε σεῖς καὶ ἡ μήτηρ σας νὰ κατοικήσητε μετ' ἐμὲ τὸν Λυκογιάννην.

— Παρ' αὐτῶ !

— Βεβαίως, ἐπεὶ ἄνευ τούτου δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐξασηκώσητε τὴν εὐτυχὴ ἐπιρροὴν τὴν ὁποίαν ἔχετε ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ κυρία βαρὸνη Δεσμυαῖς, ἥτις παρεδέχθη τὴν πρότασίν μου ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν τῆς ἰδικῆς σας συναινέσεως, θὰ σᾶς εἶπῃ ὑπὸ ποίους ὁρους θέλει γίνεαι ἡ ἐγκατάστασίς σας.

— Ἡ μήτηρ μου παρεδέχθη, κύριε ;

— Μάλιστα, δεσποινίς. Μόνον τὴν ἰδικὴν σας συγκατάθεσιν ζητῶ.

Ἡ νεᾶνις περιεργάσθη κύκλῳ κατεπτομένη.

— Ὡ ! ὦ ! εἶπε καλύπτουσα διὰ τὸ χεῖρῶν της τὸ πρόσωπον.

— Λοιπὸν δεσποινίς ; ἠρώτησεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

— Ἄ ! κύριε.

ΩΔΕΙΟΝ

Χθὲς ὁ μουσικώτερος καὶ ἐκλεκτότερος κόσμος τῶν Ἀθηνῶν συνήρχετο ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὁδείου μας, ἔνθα ἀμφότερα τὰ γένη τῶν ἐν αὐτῷ μαθητευομένων ἐμελλον νὰ παρᾶσχωσιν ἐν μουσικῇ συναυλίᾳ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐτηγίας αὐτῶν προκοπῆς καὶ ἐπιδόσεως πρὸς τὴν αἰθεριωτέραν τῶν τεχνῶν μεθ' ἧς ἐπίσης διατελοῦμεν ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς λίαν μεμακροσμένας σχέσεις.

Ὀλίγω πρὸ τῆς ὀρισθείσης ὥρας ραγδαία βροχὴ ἡλλοίου ἐπὶ τὸ φθινοπωρινώτερον τὴν γαλανὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ Μαΐου, τὰ κύματα τῆς ἀττικῆς κόνεως μετέβαλλεν εἰς θάλασσαν βορβοῦρου καὶ ἐξουδετέρου εἰσοσάκις ἤδη, τὴν ἐσπρινὴν ἐν ταῖς Ὀλυμπίαις παράστασιν τοῦ πολυτλήμονος «Κρίστου», ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν ἐν τῷ Ὁδεῖῳ συρροήν. Τὰ θερινὰ καπελλάκια τῶν Κυριῶν, ἐρατεινοὶ καλαθίσκοι, φέροντες πολλάκις ὅλον τὸ βασίλειον τοῦ Μαΐου—προσέχετε τὰ κεκρυμμένα ρυθᾶκια— καὶ τὰ τόσῳ τοῦ σῦρμου ἐφέτος βυσιόχορα κολόβια, ὡς ἂν συνηφάνθησαν ἀπὸ κερᾶσια διὰ μαγικοῦ ἐργαλείου, ἐπαικίλον ἐν ἀφρονίᾳ τὴν πεζὴν μονοτονίαν τῶν ἀνδρικῶν ἐπενδυτῶν καὶ κεφαλῶν.

Ἡ αἰθουσα στενόχωρος, πληκτικῆ, ἀνεπαρκῆς ὁ φωτισμὸς τῶν κρεμασμένων λαμπτήρων διὰ τοῦτο καλὰ ἔκαμαν καὶ ἐπανεγείροντες τὰ ριθθέντα παραπιτάσματα, μᾶς ἀπέδωκαν μετ' ὀλίγον τὴν ἡμέραν, τὴν ὁποίαν ἠθέλησιν νὰ μᾶς ἀφαιρέσωσιν ἀντὶ ἀμφιβόλου σκιοφωτος· ἔξω δὲν εἶχε δῦσει ἀκόμη ὁ ἥλιος— ἂν καὶ ἡ ἡμέρα εἶναι αὐστηρότερος τῆς νυκτὸς κριτῆς. Μολαταῦτα δὲν πρέπει νὰ παραπονώμεθα, μανθάνοντες πόσῳ στενόχωρα εἶναι καὶ τὰ μέσα τοῦ Ὁδείου.

Ἐνδεκα ἐτελέσεις φωνητικῶν καὶ ὀργανικῶν συμφωνιῶν περιεῖχε τὸ πρόγραμμά· φαντασίας καὶ σκηναὶς ἐκ τῶν γνω-

— Σεῖς μόνη δύνασθε νὰ τὸν σώσετε.

— Θὰ πράξω ὅ,τι θέλει ἡ μήτηρ μου, ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς πεπιεσμένης.

Τὰ δὲ δάκρυά της ἐπὶ μακρὸν συγκαταθιθέντα ἔρρευσαν ἄφθονα.

Ὁ κ. Λαγγάρδ τὴν περιέβαλε διὰ τοῦ τρυφερωτάτου βλέμματός του.

— Δυστυχῆς παιδίον ! ἐψιθύρισε.

Λαβῶν δὲ τὴν χεῖρά της καὶ σφίγγας ἀπαλὰ διὰ φωνῆς μαλακῆς καὶ θωπευτικῆς :

— Εἶσθε ἄγγελος, τῇ εἶπέ· γνωρίζω ποία εἶνε ἡ θυσία τὴν ὁποίαν μέλλετε νὰ κάμετε, ἀλλὰ θὰ ἀμειφθῆτε, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

Αὕτη τὸν περιεργάσθη μετὰ τινος τρόμου.

— Εἶμαι φίλος, προσέθεσε, τὸ πιστεύετε ;

— Μάλιστα.

— Ἐχετε λοιπὸν ἐμπιστοσύνην· ἡ ἡσυχία σας δὲν θὰ διαταραχθῇ, ἐπαγρυπνῶ διὰ τὴν εὐτυχίαν τὴν ἰδικὴν σας καὶ τῆς μητρὸς σας. Κατέχετε τρομερὸν μυστικόν, ὅπερ μένει διὰ παντὸς θαμμένον εἰς τὴν ψυχὴν σας. Ὁ Λυκογιάννης, ὅστις σᾶς ἀπεκάλυψε τούτο, εὐγνωμονῶν δι' ὅ,τι ὑπὲρ αὐτοῦ θὰ πράξητε, ὁ Λυκογιάννης θὰ τὸ τηρήσῃ.

— Τί ! κύριε, γνωρίζετε ; ...

στοτέρων μελοδραμάτων, παιξίματα ἐπὶ πιάνου, τετραχόρδου, βαρβίτου, δωδιάς, τριωδίας, χωρικά μέρη, μονωδίας. Διευθύνων ᾠτῶν ὁ κ. Σταγκαπιάνος.

Γινώσκωμεν ἰσὺν παρ' ἡμῖν ἀνεπαρκῶς καλλιεργούνται καὶ ἐπιστήμη καὶ βιομηχανία καὶ καλλιτεχνία· ὅτι παρ' ἡμῖν καὶ μουσικαὶ συναυλῖαι, καὶ φυτολογικαὶ ἐκθέσεις, καὶ καλλιτεχνικοὶ διαγωνισμοὶ καὶ ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι, καὶ πᾶσα τοιαύτη ἀπόπειρα, εἶναι ὡς αἱ πρῶται κατὰ τὸ ἔαρκινήσεις ἀπονεαρκαωμένα ζωοφύτων· ὅτι μὴ ἀμοιροῦσαι παρελθόντος, στεροῦνται καὶ ζωτικῷ παρόντος, καὶ τρέφονται μόνον ἐκ τῆς ἐλπίδος τοῦ μέλλοντος, ὡς οἱ τέττηγες ἐκ τῆς δρόσου· ὅτι κρίνομεν τὰ τοιαῦτα, μετροῦντες δι' ἰδιαιτέρου πῆχους συγκαταβάσεως. Καὶ ὅμως περὶ τῆς χθεσινῆς ἐν τῷ ᾠδεῖῳ συναυλίας δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ἀνεπιφυλάκτως, ὅτι ὑπερβαλοῦσα τὰς προσδοκίας μας δύναται νὰ μετρηθῇ καὶ δι' ἄλλουγενναϊοτέρου πῆχους· καὶ τοιαῦται εἶναι αἱ ἐντυπώσεις πάντων τῶν ἄκρατῶν τὰς ὁποίας ταπεινότερα καὶ ἡμεῖς ἀκολουθοῦμεν.

Ὁ μικρότερος μαθητὴς τοῦ ᾠδεῖου εἶναι ὁ Νικόλαος Βολογνήνης, ὅστις μεθ' ἑλθὼν τὴν σμικρότητά του, μετ' ἀνδρικῆς ἀπαθείας καὶ σοβαρότητος, κάλλιστα ἐξετέλεσεν εἰς τὸ βιολάκι του φαντασίαν τινὰ ἐκ τῆς Εὐνοουμένης· ὁ νέος Μπαλάνος διὰ τῆς βαρβίτου, οἱ κκ. Ράλλης καὶ Γκιζης, ἐν συμφωνίᾳ τετραχόρδου καὶ αὐλοῦ, καὶ ἡ δεσποινὶς Πολυτίμη Ζαχαριάδου, δὲν ὑστέρησαν βεβαίως εἰς ἀρμονίαν καὶ εὐχέρειαν· ἀλλ' ἐκεῖνος ὅστις ἐπέσπασε θερμότερα τὰ χειροκροτήματα, ἐν τῇ ἐπὶ τετραχόρδου ἐκτελέσει φαντασίας ἐκ τοῦ Φάουστ, δι' ἐπιδεξιωτέρου χειρισμοῦ τοῦ πλήκτρου καὶ τεχνικωτέρων φθόγγων εἶναι ὁ κ. Ἀνεμογιάννης.

Ἐν τῇ φωνητικῇ μουσικῇ διεκρίθη ὁ νέος κ. Δημήτριος Ρόδιος, ἐκ τῶν ἐρωτικῶς καλλιεργούντων παρ' ἡμῖν τὴν μουσικὴν, συνοδεύσας ἐν τριωδίᾳ ἐκ τῶν Λομβαρδῶν, τὴν δεσποινίδα Σοφίαν Μόσχου, καὶ τὴν Κλεοπάτραν Ἰωαννίδου

ἐν τῇ θελκτικῇ δωδίᾳ τῆς Χελιδόνος. Σημειώτεον ὅτι ἡ ἀνωτέρω μελωδία ἐψάλλη ἐπὶ ἀρχαίων ἑλληνικῶν στίχων, ἴσως ὡς ἠδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν, ἐπὶ τῶν στίχων τοῦ Ἀνακρέοντος «ἦλθεν, ἦλθε Χελιδόν». Παράδοξον δὲ ἀντίθεσιν κινούσαν τὸ μειδίαμα, ἐνεποιεῖ ἡ μουσικὴ πρὸς τοὺς στίχους· ἀλλ' ἀφοῦ τὸ ἄσμα, κατὰ τὸ πρόγραμμα ἦτο ρόδιον, βεβαίως ἔπρεπε νὰ ψαλλῆ ἀπὸ τὸν κ. Ρόδιον.

Ἐκ τῶν μαθητριῶν τρεῖς συνηγωνίσθησαν εἰς τὸ ἄσμα, ἐνθῦμος καὶ αἱ τρεῖς χειροκροτηθεῖσαι : αἱ δεσποινίδες Σοφία Μόσχου, Δέσποινα Βλαχάνη, καὶ Κλεοπάτρα Ἰωαννίδου, φλέβα μεσολογγίτικη. Ἠχηροτέρα καὶ καλλιτεχνοῦς εἶναι ἡ φωνὴ τῆς πρώτης, τῆς δευτέρας τὸ ἄσμα ἐνέχει κατὰ ἡδονικὰ τρεμουλιάσματα· συγκαίρομεν ἐγκαρδίως ἀμφοτέρας· ἀλλὰ χειροκροτοῦμεν ἐγκαρδιώτερον ἐκείνην ἥτις μᾶς συνεκίνησε, τὴν συμπαθεστάτην δεσποινίδα Ἰωαννίδου.

Ἐψαλλε τρεῖς : Ἐν τῇ δωδίᾳ τῆς χελιδόνος, ἐν τῇ τριωδίᾳ τοῦ Ρουϊδῆος, καὶ τελευταῖον τὴν μονωδίαν τῆς παραφροσύνης τῆς Λουκίας· καὶ τρεῖς ἐν τῷ τελευταίῳ ἄσματι ἐκλήθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ τῶν ζωρῶν χειροκροτημάτων. Τὸ ἄσμα τῆς· ἔχει αἶσθημα καὶ ποιήσιν· ἡ φωνὴ τῆς, ἀσημένια, γνωρίζει νὰ ἐκλύεται εἰς σιγαλοὺς ἀπολυτάτους τόνους, ἀναπαύοντας τὴν ψυχὴν σας ἐπὶ βελουδίνων ρόδων. Τὴν σκηνὴν τῆς Λουκίας λίαν εὐτυχῶς διεξήγαγεν· ἡ δύνατο νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν ἐπὶ εὐρύτερου πεδίου. Τί δὲν θὰ ἔκαμνε δι' αὐτὴν τελειότερα ἐν Εὐρώπῃ παιδείσεις !

Ἦκούσαμεν ὅτι θὰ ἡδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ καλλιτεχνικωτέρας μορφώσεως ἐν Εὐρώπῃ, ἀν δὲν ἐπεκράτει παρ' ἡμῖν ἡ κακῶς ἐννοουμένη σεμνότης, ἡ ἀπαγορεύουσα τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἄνοδον. Ἐὰν τοιαύτη πρόληψις, ἐπικρατοῦσα καὶ παρ' αὐτῇ τῇ νέᾳ κόρῃ, δεσμεύει τὴν ἐντελεστέραν αὐτῆς διάπλασιν, δὲν ἐννοοῦμεν τίνι τρόπῳ συμβιάζεται αὐτὴ πρὸς τὴν ὑπὸ τόσῳ αἰσίους οἰνῶν ἐπιδιδυμθεῖσαν χθὲς μου-

— Τί πειράζει, ἀφοῦ εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ μὴ γνωρίζω τίποτε ; Σὰς εἶπον καὶ ἐπαναλαμβάνω. Οὐδὲν συμβαίνει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἡμέραν τιὰ ἔθετο τὴν ὑπαρξίν ὑμῶν εἰς κίνδυνον, ἔπραξε τοῦτο, διότι ἠθέλησε νὰ σωθῆτε ὑπὸ τοῦ Λυκογιάννη. Ἦδη, πιστεύετε τοῦτο, προωρίσθητε διὰ τὴν ἀποστολὴν, ἣν μέλλετε νὰ ἐκπληρώσητε. Ἀπαξ ἔτι, δεσποινίς, ἔχετε ἐμπιστοσύνην καὶ ἀνκμῆνετε μετὰ γαλήνης, μετ' ἐλπίδος ὅ,τι τὸ ἄγνωστον μέλλον σας ἐπιφυλάσσει.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσθη ὁ κρότος τῶν βημάτων ἵππου ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τοῦ πύργου.

Ὁ κ. Αἰγγάρδ ἠγέρθη.

— Ὑγίαινε, δεσποινίς, καὶ μετ' ὀλίγον ! εἶπε.

Χαιρετήσας μετὰ σεβασμοῦ τὴν νεάνίδα ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

Ἐφθασεν εἰς τὸν ἐξώστην, ἐνθα ἀνέμενον ἡ βαρόννη. Ἄμα ὁ Ραοῦλ κατέβη ἀπὸ τοῦ ἵππου, παραδοὺς τὸν ἵππον εἰς ἕνα ὑπρέτην, ἔσπευσε πρὸς τὴν μητέρα του. Μετ' ἀνταλλαγῆν λόγων τινῶν, ὁ κ. Αἰγγάρδ, ὅπως μὴ φανῆ ὀχληρὸς, ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῆ, ἀλλ' ἡ βαρόννη παρατηρήσασα ἐμπόδιον αὐτὸν διὰ τῶν λέξεων τούτων :

— Εἶνε ὁ υἱός μου, κύριε, τὸν ὁποῖον λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σας παρουσιάσω.

Ὁ κ. Αἰγγάρδ ἐπλησίωσεν ἀντιχαιρετήσας τὸν Ραοῦλ.

— Λοιπὸν κύριε ; ἠρώτησε χαμηλοφώνως ἡ κ. Δεσιμαίτζ.

— Συναινῶ, ἀπῆντησε. Σπεύσατε, κυρία βαρόννη, σπεύσατε νὰ τῇ ἐκφράσητε τὴν εὐχαριστήσιν σας. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο, θὰ τολμῶσω νὰ δώσω συμβουλὰς τινὰς εἰς τὸν υἱόν σας. Θέλετε μὲ εὖρεϊ ἐνταῦθα.

Ἡ κυρία Δεσιμαίτζ ἀπῆλθεν.

Ὁ κ. Αἰγγάρδ ἐπανελθὼν πλησίον τοῦ νεανίου τῷ εἶπε.

— Κύριε Ραοῦλ, ἀν καὶ ἀνετράφητε μακρὰν τῆς μητρὸς σας καὶ σπανίως αὐτὴ σας ἔβλεπεν, ἐν τούτοις ζωρὰ εἶναι ἡ πρὸς σας τρυφερότης αὐτῆς. Πρὸ ὀλίγου μοι ὠμίλει περὶ ὑμῶν μετὰ τινος συγκινήσεως, ἥτις μοι ἐδείκνυε πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εὐγενὲς, ὑψηλὸν καὶ μέγα ἐν τῇ μητρικῇ ἀγάπῃ· μοι ἔλεγεν πόσον ἐλογίζετο εὐτυχὴς ἐπὶ τῇ ἐπιτελεσθείσῃ ἐν ὑμῖν μεταβολῇ.

Μοὶ εἶπεν ὅτι ἐλάβετε τὴν ἀπόφασιν νὰ διαρρήξητε πάντα δεσμόν μετὰ τοῦ παρελθόντος. Πάντες οἱ γνωρίζοντες ὑμᾶς, οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ ἀγαπῶντες ὑμᾶς θὰ σας συγχάρωσι. Θάρρος λοιπόν ! Πρέπει νὰ ρίψητε εἰς λήθην ὅ,τι συνέβη τὸ παρελθὸν ἔτος, κατ' αὐγουστον, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ γηραιοῦ λοχαγοῦ Ἰακώβου Βαγιάν.

Ὁ νεανίας ἐφρικίασε καὶ ἐγένετο φρικιδῶς ὠχρὸς.

Ὁ κ. Αἰγγάρδ ἐξηκολούθησεν.

— Ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ ἦνε ἀνηλεεῖς διὰ τὸν Ραοῦλ Δεσιμαίτζ, ἄσωτον καὶ διεφθαρμένον, θ' ἀφοπλισθῶσιν ἐνώπιον

οικὴν εὐφυΐαν τῆς· καὶ, ἂν ἐκ μόνος τῆς θελήσεώς τῆς ἐξαρτᾶται τοῦτο, θὰ τὴν συνεβουλευόμεν νὰ θυσιάσῃ τὴν πρόληψιν, χάριν τῆς τέχνης, ἥτις εἶναι τόσῳ ἀνωτέρα, ἀλλὰ καὶ χάριν τῆς πατρίδος μας, ἥτις εἶναι τόσον πτωχὴ εἰς πάντα.

Ὁνουλουλοῦ.

ΓΝΗΣΙΟΝ ΑΓΕΛΑΔΙΝΟΝ ΓΑΛΑ

Ἦρξισε σήμερον νὰ διανέμηται εἰς τοὺς ἐγγραφέντας συνδρομητὰς ἐν κομφοῖς δοχεῖοις ἐκ λευκοσιδήρου ἐσφραγισμένοις φελλῶ τε κηρῶ τε ἰσπανικῶ μὲ ἐντυπον ἐξώθεν ἐπιγραφὴν καὶ κάτωθεν αὐτῆς εὐμορφὴν ἀγελαδοῦλα **τὸ ἀγνὸν ἀγελαδινὸν γάλα**, τοῦ νέου εἰς θέσιν Γλυκίθριον Γαλακτοκομεῖου, οὗ τὴν σύστασιν τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα καθημερινῶς ἀνηγγέλλομεν εἰς τὸ κοινόν, θερμοὶ πάντοτε φίλοι τοιοῦτου ἀληθῶς γνησίαν πολιτισμοῦ ἰδρυμάτων, τῶν ὁποίων τὴν ἀποστολὴν ἡμεῖς ἐκτείνομεν ἔτι πέραν ἀκόμη τῆς φυσικῆς ἀνάγκης ἀγνῆς γαλακτοποισίας. Τὴν διάδοσιν ἀγνοῦ γάλακτος ἡμεῖς θεωροῦμεν μέσον δραστικὸν ἐξημερώσεως τῶν ἡμιαγρίων ἡθῶν μας. Διότι τοῦτο προϋποτίθει τὴν ἀνάπτυξιν κτηνοτροφίας, αὐτὴ τὴν σύστασιν ἐπαύλεων, αἱ ἐπαύσεις ἦθη πατριαρχικά, ἐργασίαν παραγωγικὴν καὶ κάρπωσιν κεφαλαίων μακρὰν τῶν ἀτιμιῶν τοῦ χρηματιστηρίου. Ἡ ἔλλειψις γάλακτος εἰς πολλὰ μὲν τῆς Ἑλλάδος μέρη, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν Ἀττικὴν, εἶνε ἐκ τῶν ἀελοπιστικωτέρων φαινομένων. Ἡ γενικὴ ἀντικατάστασις τοῦ γάλακτος διὰ τοῦ ρητινίτου καὶ τῶν γαλακτερῶν διὰ τειροσαλάτας, πράσων καὶ κρεμμυδιῶν ἀδικεῖ τὴν φύσιν μας, μολύνει τὴν πλάσιν μας καὶ φθειρεῖ τὸν χαρακτῆρά μας. **Ἐξέρχεσαι εἰς τὴν ἐξοχὴν, κουράζεσαι, ὄνειροπολεῖς, ἐὰν ἐ-**

τυχες νὰ διέλθῃς ἄλλοτε γερμανικὰς, ἐλβετικὰς, ἀγγλικὰς ἐξοχὰς, μαγικὴν τινα ἔπαυλιν μὲ ροδοπέριον χωριοτοπούλαν, ἀνασκουμπωμένους ἔχουσαν τοὺς δυνατοὺς βραχίονας καὶ τὴν χρωματιστὴν ἐμπροσθὲλαν ζωηρεύουσαν τὰ φυσικὰ τῆς χρώματα, ἐτοίμην ἐν ποιήσει καὶ καθαριότητι νὰ σοὶ ἀμέλξῃ πρόσφατον γάλα, νὰ τὸ συνοδεύσῃ μὲ νοπὸν βούτυρον καὶ τῆς ἡμέρας αὐγὰ καὶ γλυκὺν ἄρτον, τὰ ὁποῖα ὅλα θὰ καταβροχθίσῃ· μὲ ὄρεξιν εὐδαίμονα, ἐγχείων γαλήνην εἰς τὸ ἐσωτερικόν σου, ἐνῶ ὁ ὀρθαλμὸς σου θ' ἀπολαύσῃ χίλια μικρὰ πράγματα ποιητικὰ ἐν τῇ φυσικῇ τῶν καλλονῆ, καὶ δροσιτικὰ ἐν τῇ ἀπροσποίητῳ ἀφελείᾳ τῶν. Ποῦ ἐδῶ νὰ ἀντιμετωπίσῃς τοιοῦτον θέαμα; Καὶ ποίμνια ἂν συναντήσῃς, ἢ ρυπαρὰ φουστανέλλα τοῦ Λοιδωρικιώτη θὰ σοὺ ἀπαντήσῃ ὅτι τὰ πράγματα τὰ ἔχουν ἀμέλξει καὶ ἂν θέλῃς ἔλα αὐρίον τὸ πρῶτ' πρῶτοῦ χαθῆ ὁ αὐγερινὸς νὰ σοὺ δώσωμεν ὅσο θελήσῃς.

Καὶ ἀφαιροῦνται αἱ ἐξοχαὶ μας τὰς δάσεις τῶν, καὶ μᾶς ξηραίνει ὁ ἥλιος, κάμνων ἡμᾶς ὅστ' ἀ μοναχὰ ἐν μέτῳ δύο ἐπιδερμίδων καὶ μᾶς ξηραίνει καὶ φυσικῶς καὶ ἠθικῶς ἢ στυγνὴ ξηροφαγία καὶ στυγνοτέρα ἐν πάσῃ στιγμῇ καὶ ὥρᾳ ρητινοποισία. Ἀφίνομεν τὸ πῶσον κακουργοῦμεν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς παιδικῆς πλάσεως, στεροῦντες τῆς μόνης ζωογόνου τροφῆς τῆς γνησίου γάλακτος· ἀφίνομεν τὴν πολυἀριθμον τάξιν τῶν φοιτητῶν καὶ μαθητῶν δηλητηριαζομένων ἢ ὑδρευομένων εἰς τὰ νόθα γαλακτοπωλεῖα· ἀφίνομεν ὅτι ἐπληρώσαμεν τὸν τόπον μας καταστρεπτικῶν αἰγῶν καὶ εἴμεθα τόσον πτωχοὶ εἰς τὰ εὐεργετικὰ καὶ διὰ τὴν γονιμότητα τῆς γῆς μας καὶ διὰ τὸν μέγαν πλοῦτον, ὃν παράγουσι, μεγάλα ζῶα, τοὺς βόας καὶ τὰς ἀγελάδας.

Ἀπένσντι τόσων ἰσχυρῶν λόγων, τὸ νέον γαλακτοκομεῖον, ὅπερ συνέστησαν νέοι ἐπιχειρηματῆαι πάσης ἄξιου τιμῆς καὶ ὑπολήψεως ἐνέπλησεν ἡμᾶς πολλῶν ἐλπίδων, ὅτι τὰ τίμια τοῦλάχιστον κεφάλαια χαρακτῆρων ἵπποτικῶν, καὶ ὄχι

τοῦ Ραοῦλ Δεσιμαῖζ ἀναγνωρίσαντος τὰς πλάνας καὶ τὰ σφάλματά του καὶ τὰ πάντα ποιοῦντος, ὅπως συγχωρηθῶσι ταῦτα. Ἀδιάφορον ἀντὶ τίνος θυσίας πρέπει νὰ ἐξαγοράσῃτε τὸ παρελθόν.... "Ἀπαξ ἔτι θάρρος" ἢ μήτηρ καὶ ἢ ἀδελφὴ σας σὰς πρόστατεῦσιν.

Ἔρχεσθε ἐξ Ἀρεβίλλης, ὅπου ἴδετε καὶ συνεβουλευθῆτε τὸν κ. Βιολαῖν, τὸν ἀρχαῖον καὶ πολυπειρον τοῦτον τῆς μητρὸς σας φίλον. Εἴσθε εὐχαριστημένος ἐκ τῶν συμβουλῶν του;

— Ἐγνωστοποίησα εἰς τὸν κ. Βιολαῖν σχέδιόν τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἐνόμισα εὐλογον νὰ εἶπω εἰς τὴν μητέρα μου, καὶ τὸ ἐπεδοκίμασε.

— Ἄ! ποῖον εἶναι τὸ σχέδιον τοῦτο;

— Νομίζω, κύριε, ὅτι πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῶ ἐκ Παρισίων.

— Μάλιστα, τοῦτο εἶνε ἀναγκαῖον.

— Καὶ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, κύριε, ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν νὰ καταταχθῶ εἰς σύνταγμά τι τῆς Ἀλγερίας, εἴτε εἰς τοὺς σπαρῆ, εἴτε εἰς τοὺς ἵππεῖς κυνηγούς τῆς Ἀφρικῆς.

— Κάλιστα. Πότε θὰ ἐκτελέσετε τὸ σχέδιόν σας;

— Αὐρίον θ' ἀποχαιρετήσω τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν μου καὶ μεθαύριον θὰ γίνω στρατιώτης.

— Εἴσθε μορφωμένος καὶ θὰ ἐργασθῆτε ἀκόμη; θὰ προαχθῆτε βεβαίως εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον. Πρὸ τῆς λήξεως τῶν δύο ἐτῶν, ἐὰν θέλετε, θὰ γίνετε ἀξιωματικός. Ὁ κ. Βιολαῖν ἔχει φίλους ἔχοντας ἐπιρροήν, καὶ ἐγὼ ὡσαύτως τινάς. Θὰ συστηθῆτε καὶ θὰ διατελῆτε ὑπὸ εὐνοίαν. Εἰσέλθετε, κύριε Ραοῦλ, εἰσέλθετε εἰς τὴν νέαν ταύτην ὁδόν. Κάμετε τὸ καθῆκόν σας καὶ θὰ γίνῃ σκέψις διὰ σᾶς.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἢ βαρὸν Δεσιμαῖζ, ὑπὸ τὸ ὄνομα κυρία Σανδράς, ἐγκαθίστατο μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ κ. Λαγγάρδ ἐνοικιασθεῖσιν οἰκίᾳ.

Αὐθημερὸν ὁ Ραοῦλ Δεσιμαῖζ κατηνθύνετο διὰ ταχείας ἀμαξοστοιχίας εἰς Μασσαλίαν, ὅπόθεν ἐμελλε νὰ ἐπιβιβάσθῃ διὰ τὴν Ἀλγερίαν.

ΚΑ'

ΣΑΜΑΡΑΝΔ

Ἡ οἰκογένεια Σαμαράνδ συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἀρχαιοτέρων τῆς Γαλλίας. Ὁ κ. Ζουαμβίλλ, ἱστορικός τοῦ ἁγίου Λουδοβίκου, βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἀναφέρει ἐν τοῖς χρονικοῖς αὐτοῦ ἱπόπτην τινα Σαμαράνδ, ὅστις κατέστη περιφανὴς ἐν Παλαιστίνῃ καὶ Αἰγύπτῳ, κατὰ